

Opvoeding tot de Gezinstaat.

door S. LUGTEN—REYS.

(Naar aanleiding van de enquête van het comité voor opvoeding tot gezinstaat.)

1. Acht gij, als ouders en opvoeders, het wenschelijk, dat bij het onderwijs eenige aandacht worde besteed aan de opvoeding tot de gezinstaat?

Als moeder van een meisje en een jongen, zestien en veertien jaar oud, beiden Gemeentelijk Middelbaar Onderwijs genietend, maar als gewezen onderwijzeres die tien jaar lang meest met twaalfjarige en oudere leerlingen heeft gewerkt, antwoord ik op vraag 1. Neen, neen, neen. Zeker niet méér dan behoorlijk onderwijs, toch al vanzelf geeft.

Het antwoord op de beide andere vragen vervalt dus nu. Deze geheele actie, dit rijtje van drie vragen, is een rauwe kreet. Hier wordt uitgekreten de incompetentie van het Moderne Gezin. Laten de leden van de twintig vereenigingen, die dezen oproep geformuleerd hebben, even consequent zijn.

Laten ze ineens den weg afgaan. Ja, wèl zeker af gaan, die ze nu aanvagen te betreden. Laten ze dan ineens stichten de Staatsinrichtingen voor de algeheele opvoeding der kinderen. Dan leven de vader en de moeder in het Huis der Echtparen — het kind komt — het wordt dadelijk afgestaan aan de crèche en groeit zoo door al de Staatsinrichtingen heen — tot het op zijn beurt terecht komt in het Huis der Echtparen. Dan is het Gezin er geweest. Maar laten we het liever ineens om hals brengen dan het langzaam dood te martelen.

Doch de competente Gezinnen, die zullen zeggen tot de School: „Bemoei U niet met mijn werk. Gezin is Gezin, en School is School”.

En wat moet, tegenover deze vragen, de School doen? Staan als een muur, onverzettelijk. Verontwaardiging bedwingen, hoogstens zuchten; ook dat nog.

Mevrouw Aletta Jacobs — wedden, dat ze van minstens vier dier twintig vereenigingen lid is? — schrijft in het orgaan der Staats-

burgeressen, 15 Augustus 1928 over coöperatieve landbouwkolonies in Palestina:

„Als er een kind komt, zorgt de moeder ervoor, tot het gespeend is. Daarna gaat het naar de kinderkamer.

Er bestaat dus geen gezinsleven.

Opmerkelijk is, dat de moeders de coöperatieve opvoeding der kinderen het sterkst prijzen.

De moeders waardeeren sterk, nu in de gelegenheid te zijn onbezorgd aan het maatschappelijk leven deel te kunnen nemen.”

Dat is de kant, dien we uitgaan.

Even krijg ik een lacherige schrik — wie weet, van hoeveel van die twintig vereenigingen ik zelf lid ben??? Maar die oproep zou ik niet in zee gezonden hebben!